

6. tanulmány

A Szentlélek és a szent élet

Szombat délután – február 4.

Isten a Szentlélek segítségével már ősidőktől tevékenykedett teremtményei által, hogy szándékát megvalósítsa a bukott emberiséggel. Ez már a pátriárkák életében is megnyilvánult. Mózes napjaiban gyülekeztek „jó lelkét adta, hogy őket oktathá” (Neh 9:20). Az apostoli korszakban is hatalmasan működött az Úr a Szentlélek erejével gyülekezetéért. Ugyanaz az erő adott hitet és bátorságot Kálebnek és Józsuének, mely az ősatyákat megerősítette; és ez tette eredményessé az apostoli gyülekezet munkáját is. Isten támasza volt minden időben hűséges gyermekeinek. A Szentlélek ereje által készítették utat a valdensek abban a sötét korszakban a reformáció számára. Ugyanez az erő koronázta meg eredménnyel a nemes nők és férfiak fáradozásait, akik a mai misszióállomások felállításának útját egyengették, és lehetővé tették a Biblia lefordítását valamennyi nemzet nyelvére és nyelvjárására.

Isten még ma is egyházát használja fel szándékának kinyilatkoztatására. A kereszt hírnökei ma városról városra, országról országra járnak, és előkészítik Krisztus második eljövételének útját. Hirdetik, hogy az Úr törvénye az élet zsinórmértéke. A Mindenható Lelke készíti az emberi szívet, és mindazok, akik engednek befolyásának, Isten igazságának tanúivá lesznek. Megszentelt életű férfiak és nők sok helyütt közlik az emberekkel azt a világosságot, amit Jézus által nyertek. És miközben szétszórják a fénysugarakat, ahogy pünkösdi napján a Lélek keresztségében részesülők tették, állandóan többet és többet nyernek a Szentlélek erejéből. Ily módon világítja be Isten dicsősége a földet. – *Apostolok története*, 53. old.

Mikor Krisztus emberi természetet vett magára, az emberiséget a szeretet olyan kötelékével fűzte magához, amit az ember akaratán kívül semmilyen más hatalom nem szakíthat szét. Sátán minden csábításával azt akarja elérni, hogy ezt a köteléket feloldva, bennünket Jézustól elszakítson. Legyünk éberek, imádkozzunk és küzdjünk tehát állandóan, nehogy elcsábítva, más mestert válasszunk, hiszen ez mindenkor szabadságunkban áll. Szegezzük tekintetünket állandóan Krisztusra, aki megtart bennünket. Amíg rá nézünk, addig biztonságban vagyunk. Semmi sem ragadhat ki az Ő kezéből. Ha állandóan Őt szemléljük, „ugyanazon ábrázatra elváltozunk, dicsőségről dicsőségre, úgy, mint az Úrnak Lelkétől” (2Kor 3:18).

Ily módon lettek az első tanítványok is hasonlóak az Üdvözítőhöz. Amikor szavait hallották, felismerték, hogy szükségük van rá. Keresték, megtalálták és követték Őt. Vele voltak a házbán, az asztalnál, a magányban és a mezőn. Állandóan vele voltak, mint tanítványok tanítójukkal, és napról napra szent igazságokat tanultak tőle. Úgy tekintettek rá, mint a szolgák az urukra, hogy megismerhessék kötelességüket. Azok a tanítványok emberek voltak, hozzánk hasonlóan (Jak 5:17), ugyanolyan harcot vívtak a bűn ellen, mint mi, ugyanarra a kegyelemre volt szükségük, hogy szent életet folytathassanak.

Még János, a szeretett tanítvány, aki leginkább hasonlított Urához, ő sem bírt természetétől fogva szeretetre méltó jellemmel. (...) De amikor Krisztus isteni jelleme megnyilatkozott előtte, beismerte fogyatékoságát, és megalázkodott. Az az erő és türelem, az a hatalom és gyengédség, az a fenség és szelídség, amit megnyilatkozni látott az Üdvözítő mindennapi életében, csodálattal és szeretettel töltötte el lelkét. Napról napra jobban vonzódott szíve Jézushoz, míg végre Mestere iránti szeretetében felolvadt saját énje. Heves és becsvágyó természete megváltozott. A Szentlélek újjáteremtő befolyása megújította a szívét. Krisztus szeretetének hatalma teljesen átalakította jellemét. Ez a Jézussal való közösség biztos eredménye. Ha a Megváltó a szívünkben lakik, természetünk tökéletesen átalakul. Krisztus lelke és szeretete meglágyítja a szívet, meghódítja a lelket, felemeli gondolatainkat és érzelmeinket Istenhez.

– *Jézushoz vezető út*, 72–73. old.

Vasárnap – február 5.: Isten szentsége

Krisztus tulajdonságainak dicsfénye az Ő szentsége. „Szent, szent, szent az Úr, a mindenható Isten!” (Jel 4:8) Tanulmányozzátok Isten jellemét! Krisztust keresve, hittel és imában őrá tekintve hozzá hasonlóvá válhattok. – *Tanácsok szülőknek, nevelőknek és tanulóknak*, 402. old.

Az apostol így buzdít bennünket: „Amiképpen szent az, aki elhívott titeket, ti is szentek legyetek teljes életetekben. Mert meg van írva: Szentek legyetek, mert én szent vagyok.” (1Pt 1:15–16) Krisztus kegyelme fékezze indulatainkat, irányítsa beszédünket! Munkájáról tanúskodik udvariasságunk, testvérünk iránti figyelmességünk, kedves, bátorító beszédünk. Angyalok jelenléte érezhető otthonunkban. Életünk kedves illatot áraszt, ami szent tömjénként száll fel Istenhez. A szeretet kedvességben, szelídségben, béketűrésben és engedékenységben jut kifejezésre.

Arkifejezésünk is megváltozik. A bennük lakó Krisztus fénye sugárzik azok arcán, akik szeretik Őt, és megtartják parancsolatait. Rájuk van írva az igazság. A menny édes békéjét tükrözik. Szokásuk a kedvesség, amely több mint emberi szeretet.

Az igazság kovásza átalakítja az egész embert. A durvát finommá, a gorombát szelíddé és az önzőt bőkezűvé teszi. A tisztátalant megtisztítja és megmossa a Bárány vérében. Életadó ereje az ember értelmét, lelkét és erejét összhangba hozza a mennyei étellel. Az emberi természet az istenség részesévé válik. A szép és tökéletes jellem megdicsőíti Krisztust. E változást látva az angyalok elragadtatott örömmel éneket zengnek. A menny örül, amikor az emberekben kirajzolódik Isten képmása. – *Krisztus példázatai*, 102. old.

Isten mindenkitől erkölcsi tökéletességet vár el. Akik lehetőséget és kellő világosságot kaptak, az Úr munkatársainak minőségében tökéletességre kell törekedniük. Sose lenne szabad az igazság mércéjét lejjebb engedniük, hogy rosszra való öröklött és továbbfejlesztett hajlamaiknak engedhessenek. Jézus magára öltötte emberi természetünket – a mi életünket élte –, hogy megmutathassa, hozzá hasonlóan mi is isteni természet részeséivé válhatunk. Ahogyan Ő szent volt emberi mivoltában, úgy

mi is szentek lehetünk. De akkor miért van a világ tele kellemetlenkedő, gonosz személyekkel? Azért, mert ezek az emberek nincsenek tudatában annak, hogy kelletlen viselkedésük, durva és illetlen beszédük annak a ténynek a következménye, hogy még nem tértek meg. (...)

A felebarátaink iránt tanúsított szeretet illata jelzi Istenhez való ragaszkodásunkat. A szolgálatban való béketűrés lelki megnyugvást ad. A lelki Izrael örülhet a készség, szorgalom és hit ajándékozta jólétnek. Az Úr megtartja és megerősíti azt, aki Krisztus útján akar járni. – *Reflecting Christ*, 32. old.

Hétfő – február 6.: A szentség természete

Krisztus embernek tulajdonított feddhetetlensége szentséget, tisztességet és tisztaságot feltételez. Ha nem részesülhetnénk a feddhetetlenségében, megtérésünket sem fogadhatná el. A bennünk lévő szentség szeretetet, béketűrés, szelídséget és más keresztény erényeket hoz magával. Jézus tökéletességének részesei Isten dolgait cselekszik. (...)

A Megváltó feddhetetlenségének palástja azonban nem fedezi be dédelgetett bűneinket. Senki sem léphet be a Bárány menyegzőjére megfelelő ruházat hiányában – ehhez a Mester folt nélküli, fehér ruhája szükséges. Egyetlen ember sem láthatja meg Istent, ha szíve nem szentelődött meg. Az Úr arra vár, hogy mennyei erővel ruházzon fel minden lelket. „Félelemmel és rettegéssel vigyétek véghez a ti üdvösségeteket. Mert Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a munkálást jó kedvéből.” (Fil 2:12–13)

Jézus Krisztus bemutatta a mennyei jellem tökéletességét. Ő a mi példaképünk. – *Nemi életre, házasságtörésre és válásra vonatkozó bizonyosságtételek*, 134. old.

A Hegyibeszédben az Üdvözítő meghatározta, mi a valódi megszentelődés. Krisztus szent életet élt, amely élet példaként szolgál követői számára. Meg kell feszíttetnünk és el kell temettetnünk vele együtt, hogy a Szentlélek által feltámadhassunk. Életünket csakis ekkor töltheti be az Ő élete. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 3. kötet, 302. old.

Jehova arra kéri népét, hogy ugyanolyan szent, tiszta és feddhetetlen legyen, mint Ő, mivel egyetlen tisztátalan ember sem láthatja meg Istent. Aki őszintén leborul előtte, azt minden biztonnyal elfogadja. Ha a gyülekezeti tagok ellenállnak az öndicsőítés minden kísértésének, és krisztusi szeretet tölti be szívüket az Úr és embertársaik iránt, mennyei Atyánk folyamatosan kinyilatkoztatja rajtuk keresztül hatalmát.

Az isteni szeretet köteléke által népének szoros egységben kell élnie. A világ csakis így ismerheti fel benne az Örökkévaló csodálatos hatalmát, és győződhet meg arról, hogy Ő a parancsait megtartó nép kőszála, oltalma. (...)

Isten akként tisztítja meg a szívünket, ahogy mi kiszellőztetjük a szobánkat. Mi sem csukjuk be az ablakokat és az ajtókat, gondolva, hogy majd a szobában körbefújt légfrissítő megteszi a hatását. Ellenkezőleg: minden ablakot teljesen kinyitunk, hogy a kinti friss levegő betöltse szobánk légtérét. „Aki pedig az igazságot cselekszi, az világosságra megy” – mondja az Úr. Bensőnk, érzelmeink ablakait az ég felé kell kitérni, hogy az önzés és világiasság okozta fülledtség helyét a menny tiszta légköre vegye át. Isten kegyelmének kell értelmünket betöltenie, képzelőerőnket mennyei gondolatoknak kell uralniuk, a Szentléleknek természetünk minden vetületét meg kell tisztítania és szentelnie. – *Adventista Biblia-kommentár*, 7. kötet, 939–940. old.

Kedd – február 7.: A megszentelődés eszköze

A megszentelődés naponta végbemenő folyamat. Senki se ámitsa magát azzal, hogy Isten megbocsát neki és megáldja, miközben valamilyen parancsolatát lábbal tiporja. Az előre megfontolt bűn elhallgattatja a lelkiismeret hangját, és elszakít Istentől. Bármilyen nagy is legyen valóságos lelkesedésünk, Jézus nem lakhat olyan szívben, amely nincs az Úr törvényére hangolva. Isten csak az Őt tisztelőket tiszteli.

„Annak vagytok szolgálói, akinek engedelmességteljesek.” (Róm 6:16) Ha megtűrjük az életünkben a gyűlöletet, étvágyat, kapzsiságot, haragot, önzést vagy bármely más vétket, a bűn rabszolgáivá válunk. „Senki sem szolgálhat két úrnak.” (Mt 6:24) Ha a bűnnek vagyunk az alattvalói, nem szolgálhatjuk Krisztust. A keresztényeket folyamatosan kísértések

gyötrik, földi hajlamaik a Lélek ellen viaskodnak, a Szentlélek pedig világiasságukkal harcol. Ez egy véget nem érő küzdelem, és Krisztus segítségére van szükség a győzelemhez.

A mennyei erővel összekapcsolódó emberi gyengeség hittel jelenti ki: „Hála az Istennek, aki a diadalmat adja nekünk a mi Urunk Jézus Krisztus által.” (1Kor 15:57) – *Megszentelt élet*, 92–93. old.

„Akár esztek, akár isztok, vagy bármi mást tesztek, tegyetek mindent Isten dicsőségére.” Itt ölt testet az elv, mely minden tett, gondolat és indíték gyökerénél rejtőzik: teljes lényünk odaszentelése a Mindenhatónak, mind testileg, mind szellemileg. Meg kell feszítenünk a megszenyeltlen akaratot és indulatokat. Méltán tekinthetjük ezt súlyos beharcnak és kíméletlen tusakodásnak. Mégis meg kell tennetek, különben Jézus szájából fogjátok hallani az ítéletet: „Távozzatok!” De nekünk mindenre van erőnk Krisztusban, aki megerősít bennünket. (...)

Bárcsak a békesség Istene szentelné meg teljesen lelketeket, testeteket és értelmeteket! – *Bizonyságtételek*, 3. kötet, 84. old.

A világosságban járás eredményeként határozzuk majd el, hogy elménket munkába állítva megeddzük akaratumkat, és őszinte törekvéssel – megszentelt jellemünk által – mutatjuk be Krisztust. Távol tartjuk magunktól a sötétséget. Nem kell hálálkodnunk, elég, ha kijelentjük: „Isten gyermekei vagyunk.” Tekintsünk Jézusra: ez az egyetlen módja annak, hogy elváltozzunk az Ő képére és hasonlatosságára. Világosságban járni azt jelenti, hogy folyamatosan haladunk előre a lelki megváltás terén. Pál apostol mondta: „Nem mondom, hogy már elértem, vagy hogy már tökéletes volnék; de igyekszem, hogy el is érjem, amiért meg is ragadtott engem Krisztus Jézus. (...) De egyet cselekszem, azokat, amelyek hátam mögött vannak, elfelejtve, azoknak pedig, amelyek előttem vannak, nekik dőlve, célegyenest igyekszem az Istennek a Krisztus Jézusban onnét felülről való elhívása jutalmára.” (Fil 3:12–14) A világosságban járás feltételezi, hogy „Isten félelmében” visszük „végehez a mi megszentelésünket” (2Kor 7:1). (...)

Amikor valakire mennyei fény ragyog, Isten Lelkének boldogsága tükröződik vissza az arcán. Ha lelkük nincs Krisztus birtokában, szomo-

rúak és kétségbeesettek vagyunk. A Megváltó hiánya eltorzítja ábrázunkat, életünk sóhajokkal teljes zarándokút. Isten Igéje azonban boldogsággal fűszerezi azok életét, akik elfogadják Őt, hiszen Ő a világ Világossága! A világosság örömet és vidámságot nemz, amely életvitelünkben és jellemünkben egyaránt megmutatkozik. – *Isten fiai és leányai*, 200. old.

Szerda – február 8.: A szentség szabálya: Isten törvénye

A törvény áthágásában nincs biztonság, megnyugvás és megigazulás. Ha az ember megmarad a bűnben, nem remélhet ártatlanságot az Úr előtt, Krisztus érdemei nem békéltethetik meg Istennel. Fel kell hagynia tehát a bűnnel! Hűségessé és igazzá kell válnia! Amint a bűnös beleméz a nagy erkölcsi tükörbe, meglátja jellemének hiányosságait. Meglátja valódi – foltos, szennyes, kárhoztatott – voltát, ugyanakkor tudja, hogy a törvény semmiképp sem veheti el vagy bocsáthatja meg a vétékét. Tovább kell lépnie. A törvény csak a Jézushoz vezető tanítómester. A bűnöket hordozó Megváltóra kell tekintenie. Miközben feltáru előtte a Kálvárián függő Krisztus, amint az egész világ bűnének terhe alatt haldoklik, a Szentlélek megmutatja neki az Atya viszonyulását mindazokhoz, akik bánkódnak bűneik felett: „Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (Jn 3:16) – *Szemelvények Ellen G. White írásiból*, 1. kötet, 213. old.

A törvénytudó kérdése így hangzott Jézushoz: „Mit cselekedjem?” (Lk 10:25) A Mester az igazság összegzéseként fogta fel az Isten ember iránti szeretetét, amikor ezt mondta: „Ezt cselekedd, és élsz.” (Lk 10:28) A szamaritánus engedett a kedves, szerető szív irányításának, és bebizonyította, hogy betölti a törvényt. Krisztus megparancsolta a törvénytudónak: „Eredj el, és te is akképpen cselekedjél.” (Lk 10:37) Isten a gyermekeitől tetteket és nem pusztán szavakat vár el. „Aki azt mondja, hogy őbenne marad, annak úgy kell járnia, amint Ő járt.” (1Jn 2:6)

Nem kevésbé van szüksége a világnak ma a tanításra, mint amikor az Jézus ajkáról hangzott el. Az önzés és a hideg külsőségek már-már kioltották a szeretet tüzeit, elhomályosították az erényeket, melyeknek

ékesíteniük kellene a jellemet. A Jézus nevét vallók közül sokan szem elől tévesztették, hogy a keresztényeknek Krisztust kell képviselniük. Ha nem gyakoroljuk az önfeláldozást mások javára családi körben, a szomszédok közt, a gyülekezetben, és ahol csak megfordulunk, bármit valunk is, nem vagyunk keresztények. (...)

Mindez nem egyéb, mint a törvény alapelvének betöltése – azé az elvé, melyet az irgalmas szamaritánus története példáz, s amely Jézus életében lett nyilvánvaló. Jelleme megmutatja a törvény igazi jelentőségét, s hogy mit jelent úgy szeretni felebarátunkat, mint magunkat. Amikor Isten gyermekei irgalmasságot, kedvességet és szeretetet tanúsítanak mindenki iránt, ezzel bizonyosságot tesznek a menny alaptörvényének jellegéről is. Bizonyítják, hogy „az Úrnak törvénye tökéletes, megeleveníti a lelket” (Zsolt 19:8). – *Jézus élete*, 504–505. old.

Csütörtök – február 9.: A szentségre való törekvés

Sokan már érezték Krisztus megbocsátó szeretetét, és őszintén Isten gyermekei kívánnak lenni, de ismerik jellemük fogyatékoságát és életük bűnös voltát, ezért kételkednek abban, hogy valóban megújította-e a szívüket a Szentlélek. Nekik szeretném mondani: ne ingadozzatok, ne essetek kétségbe! Gyakran kell még térdre borulnunk, sokszor fogunk még Jézus lábánál bűneink és fogyatkozásaink felett sírni, mindazáltal nem szabad elcsüggednünk. Sőt, még ha Sátán földre teper is bennünket, Isten akkor sem taszít el és nem felejt el minket. Nem, hiszen az Üdvözítő az Úr jobbán ül, és bennünket képvisel! János, a szeretett tanítvány is alátámasztja ezt: „Én fiacskáim, ezeket azért írom néktek, hogy ne vétkezzetek. És ha valaki vétkezik, van Szószólónk az Atyánál, az igaz Jézus Krisztus.” (1Jn 2:1) Ne felejtsetek el a Megváltó szavait: „Mert maga az Atya szeret titeket.” (Jn 16:27) Újra kegyelmébe akar fogadni benneteket. Azt szeretné, ha újból visszatükröződne rólatok szentségének és tisztaságának fénye. Ha átengeditek neki magatokat, folytatni fogja az üdvösségnek bennetek megkezdett munkáját, és befejezi Jézus Krisztus napjáig. Legyen imátok bensőségebb és hitetek szilárdabb! Ha kételkedünk a saját erőnkben, annál inkább bízunk Megváltónk hatalmában. – *Jézushoz vezető út*, 64. old.

A hetednapot ünneplő adventistáknak komolyan fel kell készülniük a rájuk váró kemény megpróbáltatásokra. Ahhoz, hogy az utolsó napok zavarában és kísértései között is bízzanak Istenben, lelki alázattal, az ellenség megtévesztéseivel szemben tanúsított bölcs ellenállást gyakorolva kell az Urat keresniük. (...)

Szüntelenül foglalkoznunk kell az Úr közeli eljövetelének fenséges gondolatával, és ennek értelmében fel kell ismernünk, milyen feladatok hárulnak ránk. A Szentlélek segítségével szembe kell néznünk természetünkben adódó gonosz hajlamainkkal, és el kell távolítanunk életünkben mindent, ami méltatlan keresztény küldetésünkhöz. Fel kell készítenünk szívünket Isten kegyelemmel teljes áldásainak befogadására, és hit által összhangba kell kerülnünk Jézussal. E felkészítő folyamat érdekében kapta Isten népe – a Szentlélek közvetítésével – a kinyilatkoztatott világosságot, a figyelmeztető üzeneteket és a tanítást. (...)

Ha valaki kijelenti magáról, hogy az Istené, erről bizonyosságot is kell tennie az életével. Be kell mutatnia a világnak, hogy ebben a gonosz uralta korban él egy nép, amely a menny akaratát keresve lemond saját akaratáról, és hogy vannak még emberek, akik életüket az Úr törvényével összhangban élik.

Hatalmas kísértések és súlyos próbák elé nézünk. Isten népének, törvénye őrzőinek fel kell készülniük erre a próbaidőre, mélységesebb tapasztalatokat kell szerezniük az Atyával, és mindazt gyakorlatba kell ültetniük, amit Krisztus igazságáról tanultak. (...)

Bárcsak a bennünk lévő hitről tenne bizonyosságot mindennapi életünk! – *In Heavenly Places*, 347. old.

Péntek – február 10.: További tanulmányozásra

Krisztus példázatai, „A kovász” című fejezet.